

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 21, 2024

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. G.P. van Hooft, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.I.J. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1382](#) 04-10-2024

Schrapping van curatorenlijst leidt niet automatisch tot ontslag in lopende faillissementen

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:5907](#) 18-09-2024

Faillissement blijft in hoger beroep in stand, toeslagenaffaire brengt hierin geen verandering

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:2124](#) 30-07-2024

Uitspraak rechtbank tot terugbetaling aan boedel van o.a. managementvergoeding in hoger beroep bekrachtigd

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:2739](#) 29-04-2024

WHOA-procedure sluit enquêteverzoek niet uit, enquêteverzoek wordt toch afgewezen

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:15725](#) 01-10-2024

Faillissementsverzoek afgewezen, niet summierlijk gebleken van vorderingen ex-partner

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:15630](#) 30-09-2024

Instelling voorlopige schuldeiserscommissie op verzoek curator

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:4958](#) 25-09-2024

Vader en zoon als bestuurders hoofdelijk aansprakelijk voor faillissement wereldrestaurant, o.a. wegens misbruik van coronasteun

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:4945](#) 18-09-2024

Bestuurder mag medebestuurder in procedure met curator in vrijwaring oproepen

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2024:6463](#) 11-09-2024

Waarnemend deurwaarder persoonlijk aansprakelijk voor tekort op kwaliteitsrekening dat na faillissement is ontstaan

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:9654](#) 03-09-2024

WHOA: verlenging verzoek afkoelingsperiode

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2024:6562](#) 18-07-2024

WHOA: verhoging budget herstructureringsdeskundige voor inschakeling derden

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2024:6560](#) 10-07-2024

Homologatie WHOA-akkoord commanditaire vennootschap

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2023:7655](#) 16-11-2023

Inbewaringstelling met oplegging contactbeperkingen. Met wenk

Antillen

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2024:174](#) 30-07-2024

Faillissement online gokbedrijf Dama wordt vernietigd

RECHTSPRAAK

**WHOA-procedure sluit enquêteverzoek niet uit,
enquêteverzoek wordt toch afgewezen**

De aandeelhouder van een vennootschap in een WHOA-procedure verzoekt om een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken, alsmede onmiddellijke voorzieningen voor de duur van de procedure. De Ondernemingskamer oordeelt dat de WHOA geen belemmering vormt voor het enquêteverzoek, maar wijst het verzoek inhoudelijk af.

Voor de Ondernemingskamer (OK) ligt een geschil tussen twee aandeelhouders, namelijk 'Vennootschap A' en 'Vennootschap C' met een aandelenbelang van 67% respectievelijk 24% in het kapitaal van een vennootschap ('Vennootschap B'). Vennootschap B staat aan het hoofd van een onderneming die glasvezelnetwerken in Duitsland aanlegt. Het concern waar Vennootschap B onderdeel van uitmaakt, is een van de grootste aanbieders van glasvezelnetwerken in Duitsland met ongeveer 800 werknemers.

Kern van de zaak bij de OK

Vennootschap A klaagt over het beleid en de gang van zaken bij Vennootschap B, en stelt dat de aan Vennootschap C gelieerde bestuurders zich te veel hebben laten leiden door de belangen van Vennootschap C. Tevens wordt de vraag opgeworpen of de (lopende) WHOA-procedure de ontvankelijkheid van een enquêteverzoek, zoals verzocht door Vennootschap A, kan beïnvloeden.

Relevante feiten

Na de verkoop van een groot deel van haar aandelenbelang door Vennootschap A, raakte Vennootschap B in 2022 in financiële problemen. De aandeelhouder van Vennootschap A heeft tot september 2023 leningen verstrekt, maar wenst niet langer de financiering voort te zetten. Vennootschap C heeft eveneens leningen aan Vennootschap B verstrekt om een faillissement te voorkomen.

In 2021 en 2022 verkocht de aandeelhouder van Vennootschap A zijn aandelen aan een derde

voor ongeveer € 148,75 miljoen. Vennootschap C heeft aan de kopende derde een in aandelen converteerbare geldlening verstrekt ter financiering van de koopsom. Verder is er een *Intercreditor Agreement* gesloten tussen (de rechtsvoorganger van) Vennootschap A en de dochtervennootschap van Vennootschap C ('Vennootschap D'), waarin zij afspreken dat de financiering van de verkooptransactie is achtergesteld. Daarin zijn zij verder overeengekomen dat de achterstelling van de leningen niet geldt in een *Insolvency Event* als gedefinieerd in de *Intercreditor Agreement*.

Vanaf eind 2022 had de groep financiële problemen door vertragingen, hogere kosten en tegenvallende inkomsten. In juli 2023 werd een opinie voorbereid, een zogenoemde 'S6 *Sanierungsgutachten*'. Daarin werd verklaard dat Vennootschap B door middel van een financiële en/of organisatorische reorganisatie in staat is haar financiële problemen het hoofd te bieden. Een definitieve versie van die verklaring onderschrijft de toekomstbestendigheid van de Duitse vennootschappen die behoren tot het concern, waarvan Vennootschap B aan het hoofd staat.

Als gevolg van financiële moeilijkheden worden op 11 augustus 2023 de aandelen in Vennootschap D verkocht aan Vennootschap C voor € 1. Op diezelfde dag vond een schuldafsplitsing (een zogenoemde *hive up*) van een andere groepsvennootschap plaats. Op basis van deze *hive up* is een belangrijk deel van de schuldenlast aan Vennootschap C overgeheveld aan Vennootschap B. Vervolgens hebben Vennootschap A en Vennootschap C leningen aan Vennootschap B verstrekt om de liquiditeitsproblemen aan te pakken.

Na ontdekking van de achterstelling van haar geldlening (voortvloeiende uit de *Intercreditor Agreement*) heeft Vennootschap A besloten geen leningen meer aan het concern te verstrekken. In de daaropvolgende maanden werden meerdere leningen verstrekt door Vennootschap C. Tegelijkertijd vonden onderhandelingen over financiering en *exit fees* in het kader van de WHOA-procedure plaats. In februari 2024 heeft Vennootschap B een WHOA-verzoek ingediend, voor zover dit werd gesteund door Vennootschap A. De S6-verklaring werd uiteindelijk afgegeven op 15 maart 2024, met plannen voor herstel en een gedetailleerde analyse van de financiële problemen.

Ontvankelijkheid Vennootschap A (r.o. 3.1 en 3.2)

Vennootschap C stelt dat Vennootschap A niet-ontvankelijk is in haar enquêteverzoek, omdat ze de WHOA-procedure probeert te onderwerpen aan een enquêteonderzoek, wat volgens artikel 369 (lid 8 en lid 10) Fw niet is toegestaan. Daarin is de WHOA-rechter exclusief bevoegd verklaard ten aanzien van de WHOA-procedure en is bepaald dat tegen beslissingen van de WHOA-rechter geen hoger beroep openstaat. Vennootschap C argumenteert dat het

verzoekschrift van Vennootschap A neerkomt op een verkapt hoger beroep tegen de WHOA-beschikking. Ook wordt betwist of Vennootschap A belang heeft bij haar verzoek, aangezien een herstructureringsdeskundige ('HD') is aangewezen om te onderzoeken of namens Vennootschap B een akkoord kan worden aangeboden. De HD is gerechtigd de boekhouding van Vennootschap B te onderzoeken en de benodigde informatie te verzamelen.

De OK verwierpt beide gronden, omdat de WHOA- en enquêteprocedures verschillende doelen dienen. De omstandigheid dat een WHOA-procedure wordt voorbereid of aanhangig is, brengt op zichzelf niet mee dat een aandeelhouder in zijn enquêteverzoek niet-ontvankelijk is. Die omstandigheid kan wel worden betrokken in het kader van de beoordeling van het verzoek, bijvoorbeeld in de belangafweging die plaatsvindt wanneer is gebleken van gegronde redenen om aan een juist beleid of een juiste gang van zaken te twijfelen (HR 18 november 2005, ECLI:NL:HR:2005:AU2465). Bovendien heeft Vennootschap A belang bij haar verzoek, omdat dit niet alleen de WHOA-procedure betreft, aldus de OK.

Beoordeling OK (r.o. 3.3 - 3.15)

Vennootschap A beweert dat er gegronde redenen zijn om te twijfelen aan een juist beleid en een juiste gang van zaken van Vennootschap B. Volgens verzoekster dienen onmiddellijke voorzieningen te worden getroffen. Ter onderbouwing argumenteert Vennootschap te zijn misleid over de voorwaarden van de door haar verstrekte aandeelhouderslening. Zij zou niet zijn geïnformeerd over de achterstelling van haar vordering uit hoofde van de geldleningsovereenkomst. Daarnaast zou het bestuur niet de gepaste mate van zorgvuldigheid in acht hebben genomen bij het WHOA-verzoek.

De OK oordeelt dat de door verzoeker aangevoerde gronden niet worden ondersteund door feiten. De tijdsdruk en de acute financiële nood leidden tot noodzakelijke beslissingen. Bovendien oordeelt de OK dat de belangen van Vennootschap C en Vennootschap B parallel liepen ten tijde van de financiering van Vennootschap B, opdat een faillissement werd vermeden. Tegelijkertijd zou Vennootschap C, door Vennootschap A in de gelegenheid te stellen te participeren in de financiering, het bestendige succes van Vennootschap B en haar onderneming hebben getracht te continueren. Hoewel er potentiële belangenconflicten zijn, heeft het bestuur van Vennootschap B de benodigde zorgvuldigheid jegens Vennootschap A in acht genomen.

De OK concludeert dat er geen gegronde redenen zijn om te twijfelen aan het beleid en de gang van zaken bij Vennootschap B. Daarom wordt het verzoek van Vennootschap A afgewezen en wordt ze in de proceskosten veroordeeld.

E. Ayerdem, oktober 2024

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 29-04-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:2739

Zaaknummer: 200.337.914/01 OK

Rechters: J.M. de Jongh, A.P. Wessels, M.A.M. Vaessen, P.G. Boumeester en S. ten Have

Advocaten: J. van Hemel, T.S. Jansen, G.J.C. Wessels, E.C. Bos, M.H.C. Sinninghe Damsté, , M.A. Broeders, D.J.F.F.M. Duynstee en G.J.L. Bergervoet

Wetsartikelen: 2:239 lid 6 BW , 2:345 BW en 369 Fw

RECHTSPRAAK

Homologatie WHOA-akkoord commanditaire vennootschap

Een commanditaire vennootschap en haar beherend vennoten verzoeken homologatie van een aangeboden WHOA-akkoord. Aflossingen aan schuldeisers door automatische incasso na de peildatum worden verwerkt in akkoord.

Een commanditaire vennootschap en haar beherend vennoten verzoeken homologatie van een aangeboden akkoord in een besloten WHOA-akkoordprocedure buiten faillissement.

Verzoekster is een commanditaire vennootschap en houdt zich bezig met de uitbaten van een restaurant en de verhuur van suites. Als gevolg van de coronamaatregelen zijn er financiële problemen ontstaan. Bovendien is ook de marge onder druk komen staan als gevolg van omzetsdaling, hogere grondstofprijzen, lonen en huurverplichtingen.

Het akkoord zal gefinancierd worden door externe financiers. Onder voorbehoud van homologatie zijn deze financiers bereid om een bedrag van € 80.000 te financieren. De schuldeisers zijn ingedeeld in drie klassen, waarvan commanditaire vennoten op grond van het vennootschapcontract en achtergestelde vordering zijn ingedeeld in een eigen klasse. De klassen krijgen allemaal 20% van hun openstaande vordering.

De totale schudenslast bedroeg op de peildatum € 407.488,66. Na de peildatum is er via automatische incasso's een bedrag van circa € 25.000 afgelost aan meerdere schuldeisers. Voor zover deze schuldeisers minder dan 20% hebben ontvangen, ontvangen zij bij homologatie een lagere betaling. Schuldeisers die door deze automatische incasso 20% of meer hebben geïncasseerd, ontvangen geen uitkering. Alle schuldeisers zijn hierover tijdig en volledig geïnformeerd.

Alle klassen hebben ingestemd met het akkoord. Geen van de schuldeisers heeft een beroep gedaan op de afwijzingsgronden uit artikel 384 lid 3 en 4 Fw. De rechtbank toetst dus slechts de afwijzingsgronden uit artikel 384 lid 2 Fw. Deze zijn niet aanwezig. Daarnaast oordeelt de rechtbank dat de commanditaire vennootschap verkeert in een toestand ex artikel 370 Fw en

dat de stemgerechtigden tijdig en transparant zijn geïnformeerd, ook over de automatische incasso's. De nakoming van het akkoord is gewaarborgd. In dat verband is nog relevant dat het met de geldleningsovereenkomst te financieren bedrag vanwege de automatische incasso's lager zal zijn.

De rechtbank homologeert het door de commanditaire vennootschap en de beherend vennoten aangeboden akkoord.

A.M.H. Nolte, oktober 2024

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 10-07-2024

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2024:6560

Zaaknummer: C/05/437739 / HO RK 24/611

Rechters: S. Boot, M.P. de Valk en J. Schreurs-van de Langemheen

Advocaten: M.J.W. van Ingen en I.J.A. Reinke

Wetsartikelen: 383 Fw en 384 Fw

RECHTSPRAAK

Bestuurder mag medebestuurder in procedure met curator in vrijwaring oproepen

De rechtbank overweegt dat de te hanteren maatstaf ruim is. De aangesproken bestuurder heeft voldoende aangevoerd waaruit kan worden geconcludeerd dat de in vrijwaring op te roepen bestuurder mogelijk de schade van de andere bestuurder moet vergoeden als het tot aansprakelijkheid jegens de boedel komt. De regresvordering op de in vrijwaring op te roepen bestuurder staat los van disculpatie- en matigingsgronden. Die regresvordering speelt immers pas als een beroep op die gronden niet (volledig) slaagt.

Deze uitspraak betreft een uitspraak in een vrijwaringsincident in een procedure die een curator heeft gestart tegen twee bestuurder van de vennootschap waarvan hij de curator is. Onderwerp van de procedure is de vraag of de bestuurders aansprakelijk zijn voor het boedeltekort.

Eén van de twee bestuurders wenst de andere bestuurder in vrijwaring op te roepen. Deze bestuurder stelt dat als hij (mede)aansprakelijk gehouden wordt voor het boedeltekort, de grondslag daarvoor het handelen van zijn medebestuurder is, nu deze verantwoordelijk was voor de financiële huishouding van de vennootschap en dat deze hem daarin geen inzage gaf. Om deze redenen zou de in vrijwaring op te roepen bestuurder in de rechtsverhouding met hem tekort zijn geschoten, althans zou deze onrechtmatig jegens hem hebben gehandeld.

De curator verzet zich tegen de oproep in vrijwaring. Hij stelt dat onder meer dat niet vaststaat dat de in vrijwaring op te roepen bestuurder gehouden zou zijn de eventuele veroordeling van de ander te dragen, dat er sprake is van gezamenlijke verantwoordelijkheid van de bestuurders, dat de bestuurder verschillende gronden heeft om zich in de hoofdzaak te disculperen en/of matiging van een veroordeling te vorderen en tot slot dat een vrijwaringsprocedure leidt tot een onredelijke vertraging van de hoofdzaak.

De rechtbank staat toe dat de ene bestuurder de andere in vrijwaring oproept. De rechtbank overweegt ten eerste dat de te hanteren maatstaf ruim is. Vervolgens oordeelt de rechtbank dat voldoende is aangevoerd waaruit kan worden geconcludeerd dat de in vrijwaring op te roepen bestuurder mogelijk de schade van de andere bestuurder moet vergoeden als het tot aansprakelijkheid jegens de boedel komt. De vraag of de in vrijwaring op te roepen bestuurder daadwerkelijk aansprakelijk is jegens zijn medebestuurder is een vraag die moet worden beantwoord in de vrijwaringsprocedure en dat is geen vraag die tussen de curator en de bestuurder die zijn medebestuurder in vrijwaring wil oproepen speelt. Volgens de rechtbank staat een regresvordering op de in vrijwaring op te roepen bestuurder ook los van disculpatie- en matigingsgronden. Die regresvordering speelt immers pas als een beroep op die gronden niet (volledig) slaagt. De rechtbank ziet tot slot geen reden om aan te nemen dat de vrijwaringsprocedure de hoofdzaak onredelijk zal vertragen en besluit de hoofdzaak en de vrijwaringszaak niet te splitsen.

W.T.N. Vlasveld, oktober 2024

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 18-09-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:4945

Zaaknummer: C/08/315130 / HA ZA 24-223

Rechters: A.M. van Diggele

Advocaten: A.J.C. van Gurp en O.J. de Vries

Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Inbewaringstelling met oplegging contactbeperkingen. Met wenk

Verlengingsverzoek inbewaringstelling wordt toegewezen. De rechtbank legt tevens contactbeperkingen op. De failliet mag alleen contact hebben met zijn advocaat.

In deze uitspraak beslist de rechtbank Limburg over een verzoek tot verlenging van de inbewaringstelling van een gefailleerde natuurlijk persoon. Tevens wordt verzocht om contactbeperkingen op te leggen aan de failliet. De rechtbank wijst beide verzoeken toe.

Het faillissement van de failliet in kwestie dateert al van 2016. In augustus 2023 heeft de rechtbank de inbewaringstelling ex artikel 87 Fw bevolen. Nadat de failliet daadwerkelijk in verzekerde bewaring is gesteld, is de inbewaringstelling al eens verlengd met dertig dagen. De failliet wordt bijgestaan door een advocaat. Hij heeft verzocht het verzoek af te wijzen dan wel tot schorsing van de inbewaringstelling over te gaan.

Volgens de rechtbank staat voldoende vast dat de failliet nog steeds niet voldoet aan de op hem rustende inlichtingenplicht en dat de curator niet over toereikende andere mogelijkheden beschikt om de door hem noodzakelijk geachte informatie te verkrijgen. De inbewaringstelling is noodzakelijk, aldus de rechtbank, omdat de failliet zowel voor als tijdens de inbewaringstelling actief, met behulp van derden, geprobeerd heeft vermogensbestanddelen buiten de boedel te houden. Daarnaast heeft de failliet onvoldoende het standpunt van de curator weersproken dat hij over relevante informatie beschikt, die hij weigert met de curator te delen. Alternatieve onderzoeksmogelijkheden en door failliet afgegeven volmachten zijn al – kennelijk zonder succes – door de curator ingezet, dan wel niet toereikend. De verlenging wordt daarom toegewezen.

Voor schorsing, zoals verzocht door de failliet, ziet de rechtbank geen ruimte. Zij verwijst naar het faillissement van een vennootschap, waarin failliet volgens de curator als bestuurder aansprakelijk kan worden gehouden voor het tekort. Uit de uitspraak lijkt te kunnen worden afgeleid dat failliet (mede) daarom dus schulden heeft, terwijl er (vooralsnog) nauwelijks

activa zijn. Het boedelbelang weegt daarom zwaarder dan de persoonlijke belangen bij de failliet, aldus de rechtbank. Bij een schorsing zou failliet bovendien in de gelegenheid zijn het onderzoek van de curator te frustreren.

Tot slot wijst de rechtbank het verzoek om contactbeperkingen toe, in die zin dat de failliet gedurende de inbewaringstelling enkel contact mag hebben met zijn advocaat. Het verzoek is door de failliet niet weersproken, terwijl de belangen – hierbij verwijst de rechtbank naar haar motivering van de afwijzing van het schorsingsverzoek – groot zijn.

Wenk

Bijzonder aan de uitspraak is de toewijzing van het verzoek om contactbeperkingen op te leggen aan de failliet. In omstandigheden zoals die zich hier voordoen, waarbij er vrees bestaat dat de failliet met hulp van derden activa laat verdwijnen, kan dat middel zeker bijdragen aan het doel van de inbewaringstelling, te weten het verkrijgen van informatie (art. 105 Fw) en het verkrijgen van medewerking aan de vereffening van de boedel (art. 105a Fw). De inbewaringstelling wordt immers een zinloos pressiemiddel als de inzet ervan weliswaar ertoe leidt dat de benodigde informatie of medewerking wordt verkregen, maar de failliet ondertussen de activa met hulp van derden weg heeft kunnen maken.

Tegelijkertijd is het opleggen van contactbeperkingen een behoorlijke inbreuk op de vrijheden van de failliet, waarvoor artikel 87 Fw geen expliciete wettelijke grondslag biedt. De rechtbank motiveert in deze uitspraak niet waar zij haar bevoegdheid op baseert. Er is wel oudere rechtspraak waarin daarover uitgebreider is gedebatteerd. Voor het Hof 's-Hertogenbosch was het ontbreken van een wettelijke basis in 2013 reden om een verzoek tot opleggen van contactbeperkingen af te wijzen, omdat artikel 5 EVRM – waarin het recht van persoonlijke vrijheid is vastgelegd – een dergelijke wettelijke basis vereist (ECLI:GHSHE:2014:1310). Eerder oordeelden evenwel het hof Arnhem-Leeuwarden en de rechtbank Oost-Brabant dat contactbeperkingen wél mogelijk waren. Het hof ziet de contactbeperking net als de inbewaringstelling, waarin de wet (wel) voorziet, als een dwangmiddel tegen het plichtsverzuim ten aanzien van de informatieplicht van artikel 105 Fw. Het hof achtte de inzet ervan niet in strijd met artikel 8 EVRM, dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven vastlegt (ECLI:NL:GHARL:2012:BY1916). De rechtbank Oost-Brabant oordeelde dat de contactbeperking geen (verdere) vrijheidsontneming in de zin van artikel 5 EVRM – het recht op persoonlijke vrijheid – opleverde (ECLI:NL:RBOBR:2018:5938).

J.H.M. van de Wiel, oktober 2024

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 16-11-2023

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2023:7655

Zaaknummer: C/03/324135/HA RK 23/190

Rechters: Heuts, E.V.L. E.V.L. Heuts, V.E.J. Noelmans en E.J.M. Driessen

Advocaten: B. Keybeck

Wetsartikelen: 87 Fw en 105 Fw

RECHTSPRAAK

WHOA: verlenging verzoek afkoelingsperiode

De rechtbank sluit aan bij het verzoek van de schuldenaar en wijst het verzoek tot verlenging van de afkoelingsperiode met vier maanden toe. Er is belangrijke vooruitgang geboekt bij de aanbidding van het akkoord, omdat een conceptakkoord is voorgelegd aan de schuldeisers waar de Belastingdienst positief tegenover staat. Ook aan de andere voorwaarden voor verlenging van de afkoelingsperiode is voldaan.

Een vennootschap ten aanzien waarvan onder de WHOA een afkoelingsperiode is afgekondigd, verzoekt om de afkoelingsperiode te verlengen met een termijn van vier maanden. De schuldenaar stelt dat er belangrijke vooruitgang is geboekt bij de aanbidding van het akkoord. Een conceptakkoord is voorgelegd aan de schuldeisers. Tot op heden zijn er enkele vragen en reacties binnengekomen, met name over de hoogte van vorderingen en het al dan niet zijn van mkb-schuldeiser. De Belastingdienst staat positief tegenover het voorstel. Wellicht worden een of meer deelgeschillen voorgelegd. Volgens de schuldenaar zijn de belangen van schuldeisers gediend bij het akkoord, omdat in faillissement alleen een uitkering kan worden gedaan aan de fiscus, terwijl concurrente schuldeisers op basis van het akkoord ook een uitkering krijgen. De afkoelingsperiode is noodzakelijk om te voorkomen dat schuldeisers zich verhalen op activa en om ervoor te zorgen dat leveranciers blijven leveren op basis van bestaande overeenkomsten.

De rechtbank sluit aan bij de argumentatie van de schuldenaar en wijst het verzoek toe. Ter onderbouwing van het oordeel dat schuldeisers niet wezenlijk in hun belangen worden geschaad, acht de rechtbank het van belang dat mede uit een recente liquiditeitsprognose volgt dat de schuldenaar zijn lopende verplichtingen kan voldoen gedurende de verlenging van vier maanden.

H.J. de Kloe, oktober 2024

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 03-09-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:9654

Zaaknummer: C/15/330931 FT RK 22-485 HO

Rechters: M.P. de Valk, A.J. Wolfs en S. Boot

Advocaten: mr. J. van den Dolder

Wetsartikelen: 376 Fw

RECHTSPRAAK

Waarnemend deurwaarder persoonlijk aansprakelijk voor tekort op kwaliteitsrekening dat na faillissement is ontstaan

De waarnemend deurwaarder bekleedt het publiek ambt van deurwaarder en moet bij het uitoefenen van zijn taak de zorgvuldigheid in acht nemen die verwacht mag worden van een redelijk bekwaam en redelijk handelend vakgenoot. Die zorgvuldigheid is niet in acht genomen.

Deze uitspraak is het vervolg van een uitspraak van de rechtbank Gelderland van 3 juli 2024 (INS 2024-0181). De rechtbank heeft daar geoordeeld dat het surplus op de kwaliteitsrekening van een failliet deurwaarderskantoor toekomt aan de boedel. De curator heeft tegen een tussenkomende deurwaarder een vordering uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid ingesteld. Op verzoek van partijen heeft de rechtbank de zaak aangehouden, in afwachting van een bericht van partijen of zij ook een beslissing willen op deze vordering. Partijen zijn tot een regeling gekomen, zodat de curator zijn vordering heeft ingetrokken.

De waarnemend deurwaarder wordt veroordeeld tot betaling van het surplus, inclusief een bedrag van bijna € 9.000 aan ten onrechte afgeschreven bedragen. De rechtbank overweegt in de eindbeslissing dat de waarnemend deurwaarder persoonlijk aansprakelijk is tot betaling van het bedrag dat niet vanuit het saldo op de kwaliteitsrekening kan worden betaald. Gedaagde bekleedt het publiek ambt van deurwaarder en moet bij het uitoefenen van zijn taak de zorgvuldigheid in acht nemen die verwacht mag worden van een redelijk bekwaam en redelijk handelend vakgenoot. Die zorgvuldigheid is niet in acht genomen bij het doen van betalingen van de kwaliteitsrekening na het faillissement van het deurwaarderskantoor.

H.J. de Kloe, oktober 2024

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 11-09-2024

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2024:6463

Zaaknummer: C/05/414293 / HA ZA 23-39

Rechters: F.M.T. Quaadvliet

Advocaten: C.W. Houtman, J.D. van Vlastuin en W. Kok

Wetsartikelen: 19 Gdw en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Uitspraak rechtbank tot terugbetaling aan boedel van o.a. managementvergoeding in hoger beroep bekrachtigd

Terugbetaling aan boedel van diverse bedragen, waaronder managementvergoeding, op grond van artikel 6:203 BW, 47 Fw, 6:162 BW en beroep op 6:140 BW en 53 Fw.

Source Food, een onderneming die handelde in diepgevroren vlees, is op 6 januari 2015 door de rechtbank Noord-Holland failliet verklaard. NedAliment is enig aandeelhouder van Source Food. Zowel NedAliment als Source Food werd bestuurd door Kromme Leek B.V. De bestuurder en enig aandeelhouder van Kromme Leek B.V. is dhr. X (appellant). Daarnaast houdt X ook 49% van de aandelen in NedAliment.

Op 5 mei 2012 hebben Kromme Leek, dhr. X en andere partijen een samenwerkingsovereenkomst gesloten waarin zij hun afspraken ten aanzien van Source Food hebben vastgelegd. Onderdeel van deze samenwerkingsovereenkomst is de aan Kromme Leek B.V. toekomende managementvergoeding.

In de periode september tot en met december 2014 heeft Source Food verschillende betalingen aan Kromme Leek B.V. gedaan, waaronder een aanvullende managementvergoeding, betaling van facturen en aflossing van een rekening-courantschuld. Op 4 december 2014 heeft Kromme Leek B.V. het faillissement van Source Food aangevraagd.

In eerste aanleg heeft de curator van Source Food, Kromme Leek B.V. en dhr. X verzocht tot terugbetaling van deze bedragen. Een gedeelte van deze vorderingen is door de rechtbank toegewezen.

In hoger beroep betoogt Kromme Leek B.V. dat de rechtbank ook dat deel van de vorderingen had moeten afwijzen. De curator betoogt dat de rechtbank een rekenfout heeft gemaakt en Kromme Leek B.V. tot een hoger bedrag had moeten veroordelen.

De eerste vier grieven zien op de nabetaalde managementvergoeding op 30 september 2014. De curator stelt dat de nabetaling zonder rechtsgrond door Source Food aan Kromme Leek is

gedaan en vordert terugbetaling hiervan op grond van artikel 6:203 BW. Kromme Leek c.s. beroepen zich met grief 4 op artikel 6:140 BW op grond waarvan volgens hen de curator geen beroep op artikel 6:203 BW meer toekomt. Het hof oordeelt dat Kromme Leek c.s. geen concrete feiten en omstandigheden hebben aangevoerd die tot het oordeel kunnen leiden dat zij zich met succes kunnen beroepen op artikel 6:140 BW. Zo is niet gebleken dat de rekening-courant op enig eerder moment is opgemaakt in de zin van artikel 6:140 lid 2 BW en hebben zij ook geen verklaring gegeven waarom het wenselijk was dat in 2014, lopende het boekjaar van Source Food, de rekening-courant met Kromme Leek diende te worden vastgesteld.

Met grieven 1-2 betwist Kromme Leek c.s. dat de nabetaling onverschuldigd is ingevolge artikel 6:203 BW. Zij voeren aan dat uit meerdere feiten blijkt dat stilzwijgend of mondeling een aandeelhoudersbesluit is genomen en/of een overeenkomst tussen Source Food en Kromme Leek tot stand is gekomen, op grond waarvan Source Food een managementvergoeding verschuldigd was aan Kromme Leek B.V. Daarom bestond er volgens Kromme Leek wél een rechtsgrond voor de betaling. Het hof overweegt dat niet is gebleken dat in enige jaarrekening van Source of Kromme Leek B.V. melding wordt gemaakt van een aanvullend bedrag aan managementvergoeding. Daarnaast overweegt het hof dat er niet voldoende details zijn aangevoerd over de vermeende mondelinge afspraak. Daarbij hadden alle onderlinge afspraken, volgens de samenwerkingsovereenkomst, moeten worden vastgelegd. Tot slot beoordeelt het hof in deze context grief 3, die ziet op een redelijk loon ex artikel 7:405 lid 2 BW. Het hof is met de curator van oordeel dat in dit geval Source Food en Kromme Leek wél een loon voor de managementwerkzaamheden van Kromme Leek zijn overeengekomen, waardoor de nabetaling niet meer binnen het bereik van artikel 7:405 lid 2 valt. Daarmee falen de grieven 1 tot en met 4.

Grief 5a ziet op de betalingen voor managementvergoeding en huur op 19 en 22 december 2014. De curator stelt dat de betalingen zijn verricht op een moment dat het faillissement van Source Food door Kromme Leek B.V. al was aangevraagd en dat zij paulianeus zijn in de zin van artikel 47 Fw. Kromme Leek B.V. beroept zich erop dat Kromme Leek als een dwangcrediteur van Source Food moet worden beschouwd en dat de curator daarom geen beroep op artikel 47 Fw toekomt. Kromme Leek B.V. voert hierbij aan dat van haar niet verwacht kon worden dat zij haar werkzaamheden onbezoldigd zou voortzetten en dat Source Food belang had bij de door Kromme Leek te leveren diensten. Het hof oordeelt dat uit niets blijkt dat Kromme Leek haar bestuurswerkzaamheden zou staken of tot ontruiming van het bedrijfspand zou overgaan als de managementvergoeding en de huurpenningen niet waren voldaan. Het hof voegt daaraan toe dat artikel 47 Fw geen uitzondering kent voor betalingen aan dwangcrediteuren.

In grief 6 doet Kromme Leek B.V. een beroep op verrekening ex artikel 53 Fw. Kromme Leek

B.V. stelt dat de vernietiging van de betalingen ertoe leidt dat Kromme Leek een onbetaalde vordering terzake managementvergoeding en huur op Source Food heeft. Kromme Leek wil de rekening-courantschuld verrekenen met de vordering op Source Food ter zake van managementvergoeding dan wel met andere vorderingen op Source Food. Het hof is met de curator van oordeel dat dit verrekeningsberoep in strijd is met de strekking van de actio Pauliana. Het hof overweegt daarbij dat het niet mogen verrekenen ziet op alle vorderingen die de wederpartij van de gefailleerde in verrekening wil brengen, dus ook op de vorderingen die ontstaan door de vernietiging van betalingen op grond van artikel 47 Fw.

In grief 5b klaagt Kromme Leek B.V. over het oordeel van de rechtbank dat dhr. X aansprakelijk is voor de schade van de gezamenlijke schuldeisers als gevolg van de betalingen. Kromme Leek B.V. voert hierbij aan dat de vordering van de curator alleen kan worden ingesteld als de gezamenlijke schuldeisers van Source Food zijn benadeeld. Het hof oordeelt hier dat niet is vereist dat iedere individuele schuldeiser is benadeeld, maar dat de gezamenlijke schuldeisers zijn benadeeld en dat is aan de orde. Kromme Leek B.V. betoogt voorts dat een persoonlijk ernstig verwijt ontbreekt omdat er tot en met in elk geval 22 december 2014 een mogelijkheid was om het faillissement van Source Food af te wenden zodat dat faillissement op het moment dat de betalingen werden verricht nog niet onvermijdelijk was. Het hof overweegt hierbij dat dhr. X als indirect bestuurder redelijkerwijs had moeten begrijpen dat, op het moment dat de betalingen werden uitgevoerd, het faillissement van Source Food onvermijdelijk was. Daarvan uitgaande had dhr. X moeten weten dat de betalingen schade ten laste van de gezamenlijke schuldeisers van Source Food tot gevolg zou hebben. Dit betekent dat ook grief 5b faalt.

De curator heeft één grief tegen de vonnissen geformuleerd in incidenteel appèl, namelijk met betrekking tot een door de rechtbank gemaakte rekenfout. Het hof is van oordeel dat de rechtbank inderdaad de door de curator gestelde rekenfout heeft gemaakt, zodat de grief slaagt.

Het hof wijst het principaal appèl van Kromme Leek B.V. af en het incidenteel appèl van de curator toe.

D.R.C. Smit, oktober 2024

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 30-07-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:2124

Zaaknummer: 200.309.575/01

Rechters: K.A.J. Bisschop, P.J. van Eekeren en J.L.M. Groenewegen

Advocaten: F. Eikelboom en F. Diepraam

Wetsartikelen: art. 6:203 BW, 47 Fw, 6:162 BW, 6:140 BW en 53 Fw.

RECHTSPRAAK

Schrapping van curatorenlijst leidt niet automatisch tot ontslag in lopende faillissementen

De Hoge Raad oordeelt dat de vraag of schrapping van de lijst ook ontslag in lopende faillissementen rechtvaardigt, afhangt van de reden voor schrapping. Daarnaast heeft de rechtbank de curator ten onrechte niet gehoord voorafgaande aan de beslissing om de curator op grond van artikel 73 Fw te ontslaan.

Deze procedure betreft iemand die van de curatorenlijst is geschrapt door de rechtbank Gelderland omdat aan het kantoor, in strijd met de geldende richtlijnen, geen tweede curator is verbonden. De rechtbank heeft de curator daarom ook op grond van artikel 73 Fw ontslagen in drie lopende faillissementen. De curator heeft tegen deze beslissing cassatie ingesteld. Het cassatieberoep slaagt. In de eerste plaats heeft de rechtbank de curator ten onrechte niet gehoord voordat hij is ontslagen. De rechtbank had de curator moeten oproepen om gehoord te worden. In de tweede plaats betekent schrapping van de curatorenlijst niet zonder meer dat iemand ook moet worden ontslagen in lopende faillissementen. Of schrapping ook ontslag in lopende faillissementen rechtvaardigt, hangt mede af van de reden van de schrapping. De Hoge Raad casseert en verwijst de zaak terug naar de rechtbank voor verdere behandeling en beslissing.

H.J. de Kloe, oktober 2024

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-10-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1382

Zaaknummer: 24/00392

Rechters: F.J.P. Lock, K. Teuben en A.E.B. ter Heide

Advocaten: K. Aantjes

Wetsartikelen: 73 Fw

RECHTSPRAAK

Faillissementsverzoek afgewezen, niet summierlijk gebleken van vorderingen ex-partner

De ex-partner van verweerder heeft een tweetal vermeende vorderingen gecedeerd aan verzoeker. De rechtbank oordeelt dat niet summierlijk van een vorderingsrecht is gebleken en wijst het faillissementsverzoek af. Niet is gebleken dat na totstandkoming van het echtscheidingsconvenant betalingen zijn verricht aan de DSB-bank, zodat hieruit ook geen regresvordering kan zijn ontstaan. Het vestigen van een pandrecht op een aandeel in een sloep is niet onrechtmatig, omdat de eigenaren de sloep nog kunnen gebruiken.

Een natuurlijke persoon ('verzoeker') vraagt het faillissement aan van een andere natuurlijke persoon ('verweerder'). De vorderingen die verzoeker meent te hebben, waren oorspronkelijk (vermeende) vorderingen van de ex-partner van verweerder. De ex-partner heeft deze vorderingen aan verzoeker gecedeerd. De eerste vordering betreft een regresvordering, omdat de ex-partner een geldlening aan de DSB-bank zou hebben voldaan die door verweerder betaald had moeten worden. De tweede vordering is uit onrechtmatige daad. De ex-partner zou deze vordering op verweerder hebben omdat verweerder een sloep in vuistpand zou hebben gegeven, waarvoor verweerder en de ex-partner allebei voor 25% eigenaar van zijn.

De rechtbank wijst het faillissementsverzoek af, omdat niet summierlijk is gebleken van het vorderingsrecht van verzoeker. Niet is gebleken dat na totstandkoming van het echtscheidingsconvenant, waarin is afgesproken dat verweerder de schuld aan de DSB-bank zal voldoen, betalingen zijn verricht aan de DSB-bank door de ex-partner. Van een regresvordering is daarom geen sprake. Er is ook geen vordering uit onrechtmatige daad in verband met de sloep. Weliswaar heeft verweerder een pandrecht gevestigd op zijn aandeel in de sloep, maar de boot is gewoon beschikbaar voor de eigenaren.

H.J. de Kloe, oktober 2024

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 01-10-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:15725

Zaaknummer: FT RK 24/585

Rechters: R. Cats

Advocaten: E.T. van Dalen

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Vader en zoon als bestuurders hoofdelijk aansprakelijk voor faillissement wereldrestaurant, o.a. wegens misbruik van coronasteun

Vader en zoon (opvolgend bestuurders) worden beiden door de curator aansprakelijk gesteld voor het faillissementstekort van een all-you-can-eat-restaurant. Zij hebben geen deugdelijke administratie gevoerd, de jaarrekeningen zijn te laat gepubliceerd en coronasteun is niet juist besteed. Ook is kasgeld verdwenen en zijn grote risico's genomen door grote kortingsacties via Groupon en Social Deal. De rechtbank oordeelt dat sprake is van onbehoorlijk bestuur.

Inleiding

In deze zaak gaat het om een vader (ook 'bestuurder A') en zoon (ook wel 'bestuurder B'), die samen betrokken waren bij de bedrijfsvoering van een all-you-can-eat-restaurant. Bestuurder B was van 2012 tot eind 2019 statutair bestuurder en aandeelhouder van het restaurant, waarna hij zijn aandelen voor een symbolisch bedrag van € 1 aan zijn vader verkocht. Het restaurant had destijds een grote schuld uit een huurachterstand. Bestuurder A nam vervolgens via een andere vennootschap de zeggenschap over. Kort daarna ging het restaurant failliet. De curator stelt hen beiden aansprakelijk voor het tekort in het faillissement wegens onbehoorlijk bestuur.

Stellingen curator

De curator stelt de bestuurders aansprakelijk wegens onbehoorlijke taakvervulling. Daarbij wijst de curator op het te laat deponeren van jaarrekeningen, een gebrekkige administratie en onttrekkingen van gelden van de vennootschap ten gunste van de bestuurders. Ook heeft de curator kritiek op het gebruik van coronasteun. Het restaurant ontving namelijk een TVO (Tegemoetkoming Vaste Lasten) en NOW-subsidie (Noodmaatregel Overbrugging voor Werkgelegenheid). Deze coronasteun werd alleen niet ingezet om schulden zoals de huur te

voldoen, maar verdween grotendeels in de zakken van bestuurder A.

De curator stelt ook dat de bestuurders hebben nagelaten het bedrijf goed te leiden, met als voorbeeld het inzetten van hoge kortingsacties bij Groupon en Social Deal zonder een solide financieel plan. Dit leidde tot een verslechtering van de financiële situatie van het restaurant. Ook de onttrekking van kasgeld en het gebrek aan overzicht van de financiële positie noemt de curator als belangrijke redenen van onbehoorlijke taakvervulling.

Verweer bestuurders

De bestuurders voeren daartegenin dat de coronacrisis en de dalende omzet door toenemende concurrentie de werkelijke oorzaken van het faillissement waren. Volgens hen hadden externe factoren het onmogelijk gemaakt om het restaurant overeind te houden. Ze betoogden dat ze ondanks de omstandigheden hun best hadden gedaan, maar dat de lockdowns en teruglopende inkomsten doorslaggevende oorzaken van het faillissement waren. Zeker voor het all-you-can-eat-concept was het lastig om met het oog op de dalende omzet kosten te besparen, omdat een ruim aanbod aan voedsel nodig is voor de slagingskansen. Het verzuim ten aanzien van de publicatieplicht is volgens de bestuurders een onbelangrijk verzuim.

Oordeel rechtbank

De rechtbank volgt echter de redenering van de curator en oordeelt dat de bestuurders niet alleen onvoldoende hadden gedaan om de crisis het hoofd te bieden, maar ook financieel onverantwoord hebben gehandeld. Met name het feit dat de ontvangen coronasteun niet werd gebruikt voor essentiële betalingen zoals de huur, en dat er substantiële bedragen waren onttrokken, wegen volgens de rechtbank zwaar. De slechte administratie en het niet voldoen aan de wettelijke publicatieplicht van de jaarrekeningen leiden tevens tot de conclusie van de rechtbank dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur van de bestuurders.

De rechtbank oordeelt dat het onbehoorlijk bestuur een belangrijke oorzaak was van het faillissement, en houdt de bestuurders op grond van artikel 2:248 BW hoofdelijk aansprakelijk voor het tekort in het faillissement van het restaurant.

A.L.M. van Rooij, oktober 2024

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 25-09-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:4958

Zaaknummer: C/08/306035 / HA ZA 23-438

Rechters: U. van Houten

Advocaten: M. Samsen en A.A. Dooijeweerd

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:10 BW en 2:394 BW

RECHTSPRAAK

**Faillissement blijft in hoger beroep in stand,
toeslagenaffaire brengt hierin geen verandering**

De schuldenaar heeft al een uitkering ontvangen in verband met de toeslagenaffaire. Ook zijn er weinig schulden die mogelijk in aanmerking komen voor kwijtschelding in verband met de toeslagenaffaire. De schuldenlast van de schuldenaar is hoog en er is geen zicht op betaling van de schulden. Het hof laat het faillissement in stand.

Een natuurlijk persoon is door de rechtbank Midden-Nederland failliet verklaard. De schuldenaar verzoekt in hoger beroep het faillissement te vernietigen. De schuldenaar is slachtoffer van de toeslagenaffaire en heeft recht op ten minste € 30.000 compensatie. Dit bedrag zal zij op korte termijn ontvangen en hiermee kunnen de schulden worden betaald.

Het hof overweegt dat het vorderingsrecht van verzoekster vaststaat. Dat er meerdere schuldeisers zijn, staat niet ter discussie. De vraag is daarom of de schuldenaar verkeert in de toestand dat zij heeft opgehouden te betalen. Naar het oordeel van het hof is dat het geval. Bij de curator hebben zich schuldeisers gemeld met vorderingen van in totaal ongeveer € 262.000. De schuldenaar heeft reeds een bedrag ontvangen in verband met de toeslagenaffaire, waarin de uitkering van € 30.000 op grond van de zogenoemde Catshuisregeling is begrepen. Het grootste deel van de belastingschuld is na 1 januari 2021 ontstaan en komt daarom ook niet voor kwijtschelding in aanmerking in verband met de toeslagenaffaire. Hooguit een vordering van het CJIB van ongeveer € 7.500 komt in aanmerking voor kwijtschelding. De schuldenaar heeft, kortom, een erg hoge schuldenlast en geen zicht op afbetaling van haar schulden. Het hof laat het faillissement daarom in stand.

H.J. de Kloe, oktober 2024

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 18-09-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:5907

Zaaknummer: 200.345.113

Rechters: M.P.M. Hennekens, B.J. Engberts en A.E. de Vos

Advocaten: A.J.M. Paanakker en L.A.C. van Lierop

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Instelling voorlopige schuldeiserscommissie op verzoek curator

Een curator verzoekt om instelling van een voorlopige schuldeiserscommissie. De rechter-commissaris en de failliet zijn het eens met dit verzoek. De rechtbank wijst, met name vanwege de complexiteit van het faillissement en de adviserende rol die de schuldeiserscommissie bij de afwikkeling kan vervullen, het verzoek toe.

Een natuurlijk persoon heeft omvangrijke bedragen ontvangen van investeerders om deze te beleggen in aandelen in niet-beursgenoteerde Amerikaanse techbedrijven die kans maken op een beursgang. Met een deel van het opgehaalde geld zijn privé-uitgaven gedaan, een deel is wel geïnvesteerd in buitenlandse bedrijven. De curator verzoekt om instelling van een voorlopige schuldeiserscommissie. De rechter-commissaris schaart zich achter dit verzoek. Het faillissement is omvangrijk en inhoudelijk gecompliceerd, omdat sprake is van complexe investeringen en geldstromen. De curator kan de kennis van leden van een schuldeiserscommissie goed gebruiken bij het traceren van geldstromen en het aanspraak maken op gelden en uitkeringen. De gefailleerde stemt in met het verzoek.

De rechtbank wijst het verzoek toe vanwege de complexiteit van het faillissement en het feit dat de voorlopige schuldeiserscommissie haar kennis en kunde kan inzetten en zo zinvol kan bijdragen aan de afwikkeling van het faillissement. De curator heeft drie personen als lid aangedragen. Omdat tegen deze personen geen bezwaren bestaat, benoemt de rechtbank deze personen tot lid van de commissie. De rechtbank overweegt nog dat de curator en de commissieleden in overleg een reglement op kunnen stellen. Als vaststelling van een dergelijk reglement gewenst is, kan daar op een later moment alsnog om worden verzocht.

H.J. de Kloe, oktober 2024

Instantie: Rechtbank Den Haag
Datum uitspraak: 30-09-2024
ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:15630
Zaaknummer: F.09/23/109
Rechters: R. Cats
Wetsartikelen: 74 Fw en 75a Fw

RECHTSPRAAK

Faillissement online gokbedrijf Dama wordt vernietigd

Dama verkeert naar het oordeel van het hof niet in de toestand dat zij heeft opgehouden te betalen. Het hof vernietigt daarom het faillissement.

Op verzoek van twee Oostenrijkse verzoekers is het faillissement van Dama N.V. uitgesproken door het Gerecht in eerste aanleg van Curaçao. Dama heeft hoger beroep ingesteld tegen het vonnis.

Dama is een online aanbieder van kansspelen. Zij heeft kansspelovereenkomsten gesloten met spelers in landen waarvoor zij geen vergunning van dat land heeft. Een aantal spelers heeft daarom de inleg teruggevorderd, omdat de kansspelovereenkomst nietig zou zijn. Het wachten is op uitspraken van onder meer de Hoge Raad en het Hof van Justitie van de Europese Unie. In Duitsland worden zaken aangehouden in afwachting van de uitspraak van het Hof van Justitie, maar een aantal spelers heeft in Oostenrijk een veroordelend vonnis gekregen dat tegen Dama ten uitvoer kan worden gelegd. In deze kwestie gaat het om twee van deze Oostenrijkse veroordelingen.

Het hof overweegt dat de vorderingen van de aanvragers inmiddels zijn betaald en ook de steunvorderingen grotendeels zijn geregeld. Het hof overweegt voorts dat desondanks ex nunc moet worden beoordeeld of Dama verkeert in de toestand dat zij heeft opgehouden te betalen. Dat is naar het oordeel van het hof niet het geval. Ter zitting is summierlijk gebleken dat Dama een winstgevende organisatie is met voldoende eigen vermogen en omzet. Dama is, kortom, financieel gezond. Volgens een bestuurder van Dama kan Dama alle vorderingen van (Oostenrijkse) eisers zonder problemen voldoen als deze claims gehonoreerd zouden worden. Het hof vernietigt daarom het faillissement.

H.J. de Kloe, oktober 2024

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 30-07-2024

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2024:174

Zaaknummer: CUR2024Hoo147

Rechters: C.G. ter Veer, E.W.A. Vonk en J. de Boer

Advocaten: U. van Bemmelen, J.A. de Baar, R.E.F.A. Bijkerk en D.D. Zahavi

Wetsartikelen: 5 lid 3 Fb

RECHTSPRAAK

WHOA: verhoging budget herstructureringsdeskundige voor inschakeling derden

De herstructureringsdeskundige wil de beschikking krijgen over het platform WHOA WorkFlow Systems en een partij inschakelen voor het in kaart brengen en taxeren van de voorraad.

De rechtbank heeft het budget van een herstructureringsdeskundige bij wijze van voorschot vastgesteld op ongeveer € 32.000 exclusief btw en verschotten. De herstructureringsdeskundige verzoekt om verhoging van het budget met ongeveer € 29.000 exclusief btw voor de inschakeling van twee derde partijen. De ene partij stelt het platform WHOA WorkFlow Systems ter beschikking voor het opstellen van rapportages. De andere partij wordt ingeschakeld om de voorraad in kaart te brengen en te taxeren. De twee schuldenaressen in kwestie hebben ingestemd met het verzoek. De rechtbank doet de kwestie daarom zonder zitting af en verhoogt het budget van de herstructureringsdeskundige tot ruim € 61.000.

H.J. de Kloe, oktober 2024

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 18-07-2024

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2024:6562

Zaaknummer: 699956 FT RK 24-460

Rechters: J.H. Steverink, R.P. van Eerde en M.D.E. Leppens

Advocaten: R.E.P. de Koning

Wetsartikelen: 371 lid 10 Fw